

Sygn. akt IC 1517/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO M. Wurm – Klag

Protokolant: Justyna Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 3 lutego 2014 r. w Świdnicy

sprawy z powództwa Stowarzyszenia (...) w W.

przeciwko J. M.

o zapłatę

- I. Zasądza od pozwanej J. M. na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. kwotę 1620 zł (tysiąc sześćset dwadzieścia złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty;
- II. Zasądza od pozwanej J. M. na rzecz Stowarzyszenia (...) w W. kwotę 758 zł tytułem zwrotu kosztów procesu;
- III. Wyrokowi w pkt I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 540 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 roku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 1517/13

UZASADNIENIE

Stowarzyszenie (...) w W. wniosło o zasądzenie od J. M. kwoty 1.620 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty tytułem wynagrodzenia za eksploatowane przez pozwaną utwory muzyczne bez licencji.

Zgodnie z art. 104 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, Stowarzyszenie (...) jest organizacją zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, co oznacza, że z mocy prawa występuje na drogę procesową w przypadku naruszeń autorskich praw majątkowych.

Pozwana w okresie od 5 listopada 2012 r. do 8 marca 2013 r., w związku z prowadzoną przez siebie działalnością gospodarczą – restauracją (...) w W., publicznie rozpowszechniała utwory muzyczne chronione przez stronę powodową, nie posiadając ważnej umowy licencyjnej legalizującej takie działanie, czym działała na szkodę (...). Eksploatowane przez pozwaną utwory muzyczne pozostają pod ochroną (...), w tym na podstawie umów o wzajemnej reprezentacji z zagranicznymi organizacjami zbiorowego zarządzania. Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3b ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych, od osoby, która naruszyła autorskie prawa majątkowe, można żądać zapłaty potrójnej stawki (w przypadku działania zawinionego) stosownego wynagrodzenia z chwili jego dochodzenia. Kwota żądana niniejszym pozwem stanowi iloczyn należnej stawki opłaty licencyjnej oraz liczby miesięcy bezumownej eksploatacji oraz potrójnej stawki – wg następujących danych:

- stawka wg tabeli O- (...): wielkość miejscowości powyżej 100.000 mieszkańców, 32 miejsca siedzące: 94 zł (zaokrąglenie w dół do pełnego złotego);

- stawka wg tabeli (...) (odbiorniki telewizyjne): stawka z tabeli O- (...) podwyższona o 15%.

Kwota dochodzona pozwem wynika z następującego obliczenia: 94 zł + 15% = 108 zł (zaokrąglenie w dół do pełnego złotego) x potrójna stawka (z art. 79 ustawy) x 5 miesięcy eksploatacji = 1.620 zł. Pozwana była wzywana do zalegalizowania swojego działania, tj. zawarcia umowy licencyjnej i zapłaty odszkodowania za okres bezumownej eksploatacji. Pozwana zawarła wymaganą prawem umowę na okres od kwietnia 2013 r., czym potwierdziła świadomość konieczności posiadania upoważnienia licencyjnego do korzystania z twórczości muzycznej w swoim lokalu. Pozwana nie uiściła jednak odszkodowania za okres bezumownej eksploatacji.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 2 lipca 2013 r. Sąd uwzględnił żądanie strony powodowej w całości (k. 37).

Pozwana J. M. zaskarżyła powyższy nakaz zapłaty

w części, tj. ponad kwotę 540 zł i wniosła o oddalenie powództwa ponad tę kwotę. Pozwana przyznała, że prowadzi działalność gospodarczą w lokalu znajdującym się przy ul. (...) w W. pod nazwą (...) i że odtwarza w tym lokalu muzykę. Pozwana zdawała sobie sprawę z obowiązku uiszczania opłat na rzecz strony powodowej, dlatego podejmowała kroki mające na celu zawarcie umowy ze stroną powodową. Strona powodowa nie wykazała chęci spotkania

z pozwaną i pozostawiła przygotowaną umowę w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej przez pozwaną. Pozwana powzięła informację, że stawki miesięczne zaproponowane przez stronę powodową są znacznie zawyżone i odbiegały one znacznie od tych kwot, których zapłaty obecnie żąda strona powodowa. O tym fakcie pozwana zawiadomiła stronę powodową i zaproponowała spotkanie, jednakże strona powodowa za każdym razem zbywała pozwaną. Pozwana twierdziła, że dołożyła wszelkiej staranności w celu wywiązania się ze swoich obowiązków, jednakże postawa strony powodowej uniemożliwiała jej to. Ponadto pozwana uważała, że nie dała żadnych podstaw do wytoczenia niniejszego postępowania i nie powinna być obciążana kosztami procesu. Pozwana proponowała, by strony zawarły ugodę, na mocy której pozwana zobowiąże się zapłacić na rzecz strony powodowej kwotę 540 zł, zaś koszty procesu zostałyby wzajemnie zniesione.

Ostatecznie pozwana uznała powództwo do kwoty 540 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 r. Swoje stanowisko uzasadniała tym, że obecnie zgodnie z umową z 4 czerwca 2013 r. płaci 108 zł netto miesięcznie tytułem wynagrodzenia autorskiego. Zdaniem pozwanej za pięciomiesięczny okres użytkowania radia kwota dochodzona pozwem powinna wynosić 540 zł. Natomiast żądanie ponad kwotę 540 zł pozwana uznała za zawyżone, gdyż jej zdaniem u innych przedsiębiorców opłaty są niższe.

Sąd ustalił, co następuje:

Minister Kultury i Sztuki decyzją z dnia 23 października 1998 r. udzielił zezwolenia Stowarzyszeniu (...) w W. na zbiorowe zarządzanie prawami autorskimi do utworów: 1) słownych, 2) muzycznych, 3) słowno – muzycznych, 4) choreograficznych, 5) pantomimicznych, 6) słownych, muzycznych, słowno – muzycznych i choreograficznych w utworze audiowizualnym; na następujących polach eksploatacji: a) utrwalanie, b) zwielokrotnianie, c) wprowadzanie do obrotu, d) wprowadzanie do pamięci komputera, e) publiczne wykonanie, f) publiczne odtwarzanie, g) wyświetlanie, h) wystawianie, i) najem i dzierżawa, j) nadanie za pomocą wizji lub fonii przewodowej albo bezprzewodowej przez stację naziemną, k) nadanie za pośrednictwem satelity, l) równoczesne i integralne nadanie utworu nadawanego przez inną organizację radiową lub telewizyjną.

(dowód: decyzja Ministra Kultury i Sztuki z 23.10.1998 r., k. 9)

W dniach 5 listopada 2012 r., 22 listopada 2012 r., 8 stycznia 2013 r.

i 8 marca 2013 r. odbyły się kontrole pracowników strony powodowej w Restauracji (...) przy ul. (...) w W.. Restaurację prowadzi pozwana J. M.. Kontrolę przeprowadzili J. P. i R. S. (1) w obecności świadka R. W.. Stwierdzili wówczas, że pozwana nie posiada umowy licencyjnej ze stroną powodową, że ilość miejsc siedzących w lokalu pozwanej wynosi 32 i że w lokalu nadawana była muzyka z radiodbiornika ze stacji (...). Zobowiązali pozwaną do zawarcia umowy licencyjnej w terminie do 12 listopada 2012 r. Podczas kolejnych kontroli, kontrolujący stwierdzili, że pozwana nie podpisała umowy licencyjnej ze stroną powodową. Kontrolujący informowali pozwaną o konieczności zawarcia umowy.

W restauracji prowadzonej przez pozwaną muzyka nadawana była również z odbiornika telewizyjnego ze stacji „4 (...).

(dowód: informacja z Centralnej Ewidencji i Informacji o Działalności Gospodarczej Rzeczypospolitej Polskiej, k. 10; protokoły z kontroli, k. 11 – 14; playlista (...) z 22.11.2012 r. i 08.03.2013 r., k. 15 – 17; identyfikacja utworów odtwarzanych w dniach 05.11.2012 r., 22.11.2012 r. 08.01.2013 r.

i 08.03.2013 r., k. 18 – 21; zeznania świadków: J. P., k. 79v.; R. S. (2), k. 79v.; R. W., k. 93 – 93v.)

W dniu 23 listopada 2012 r. pozwana wysłała do Dyrekcji Okręgowej (...) we W. wiadomość elektroniczną, w której deklarowała chęć zawarcia umowy licencyjnej na odtwarzanie muzyki i telewizji.

(dowód: wiadomość elektroniczna do Dyrekcji Okręgowej (...) we W. z 23.11.2012 r., k. 44)

Pismem z dnia 11 grudnia 2012 r. strona powodowa wezwała pozwaną, by w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania zwróciła podpisane umowy licencyjne legalizujące wykorzystywanie utworów muzycznych i słowno – muzycznych oraz reemisję programów telewizyjnych w lokalu przy ul. (...) w W.. Umowy zostały wysłane do pozwanej w formie elektronicznej i drogą pocztową w dniu 23 listopada 2012 r. Jednocześnie strona powodowa poinformowała pozwaną, że nie odesłanie podpisanych umów licencyjnych w zakreślonym terminie spowoduje natychmiastowe wystąpienie zarówno na drogę postępowania cywilnego z roszczeniem o zapłatę, jak również na drogę postępowania karnego na podstawie art. 116 ustawy (rozpowszechnianie utworów bez stosownego upoważnienia jest przestępstwem), co spowoduje, że pozwana poniesie koszty procesu tych postępowań.

(dowód: ostateczne wezwanie z 11.12.2012 r., k. 30; wydruk korespondencji elektronicznej między stronami, k. 53 – 54; zeznania świadków: J. P., k. 79v.; R. S. (2), k. 79v.)

Pismem z dnia 12 czerwca 2013 r. strona powodowa wezwała pozwaną do zapłaty 4.620 zł tytułem odszkodowania za publiczne odtwarzanie bez posiadania umowy licencyjnej chronionych przez stronę powodową utworów w obiekcie gastronomicznym (...) przez okres pięciu miesięcy oraz z tytułu publicznego odtwarzania utworów podczas imprez karaoke organizowanych czterokrotnie w ciągu miesiąca w okresie pięciu miesięcy. Na powyższą sumę składa się kwota 1.620 zł jako należna z tytułu publicznego odtwarzania utworów przez okres pięciu miesięcy oraz kwota 3.000 zł jako należna z tytułu publicznego odtwarzania utworów podczas imprez karaoke organizowanych czterokrotnie w ciągu miesiąca w okresie pięciu miesięcy.

(dowód: wezwanie do zapłaty z 12.06.2013 r., k. 31)

W dniu 4 czerwca 2013 r. strony zawarły umowę licencyjną na publiczne odtwarzanie utworów, przy czym umowa weszła w życie z dniem 1 kwietnia 2013 r. Miesięczne zryczałtowane wynagrodzenie autorskie wynosi 108 zł netto, powiększone o kwotę podatku vat.

(dowód: umowa licencyjna na publiczne odtwarzanie utworów, k. 33 – 34; zeznanie świadka J. P., k. 79v.)

Strona powodowa podpisała umowy o wzajemnej reprezentacji z zagranicznymi organizacjami zarządzającymi prawami autorskimi.

(dowód: wykaz organizacji zbiorowego zarządzania, z którymi (...) ma podpisane umowy o wzajemnej reprezentacji, k. 22 – 24)

Zarząd Stowarzyszenia Autorów (...) uchwałą z 26 marca 2008 r. zatwierdził tabelę stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów z nośników dźwięku i za pomocą urządzeń służących do odbioru programów radiowych w obiektach gastronomicznych.

(dowód: tabela stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów z nośników dźwięku i za pomocą urządzeń służących do odbioru programów radiowych w obiektach gastronomicznych z 26.03.2008 r., k. 28 – 29)

Zarząd Stowarzyszenia Autorów (...) uchwałą z 14 kwietnia 2010 r. zatwierdził tabelę stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów za pomocą urządzeń służących do odbioru programów telewizyjnych.

(dowód: tabela stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów za pomocą urządzeń służących do odbioru programów telewizyjnych z 14.04.2010 r., k. 26 – 27)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo należało uwzględnić.

Mocą decyzji Ministra Kultury i Sztuki wydanej na podstawie art. 104 ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych (jednolity tekst – Dz. U. z 2006 r. Nr 90, poz. 631 z późn. zm.), Stowarzyszenie (...) pełni rolę organizacji zbiorowego zarządzania prawami autorskimi, co oznacza, że ma uprawnienia do zarządzania prawami autorów i ich ochrony, korzystając ze szczególnych ustawowych przywilejów. Należą do nich: legitymacja procesowa, czyli prawo występowania do sądów w imieniu twórców, roszczenie informacyjne, czyli prawo żądania udzielenia przez użytkownika twórczości określonych informacji i wglądu do dokumentów, domniemanie zarządu (brak konieczności udowadniania reprezentacji konkretnego twórcy, (...) nie musi udowadniać, którego z autorów z imienia i nazwiska reprezentuje), prawo wnioskowania o ściganie karne naruszających prawa autorskie.

Na zarządzanie prawami autorskimi składa się jednak przede wszystkim udzielanie zezwoleń użytkownikom na korzystanie z utworów z repertuaru organizacji zbiorowego zarządzania oraz inkasowanie należnych z tego tytułu twórcom wynagrodzeń (tzw. tantiem). Zezwolenie na korzystanie z utworów przyjmuje formę umowy licencyjnej opisującej dozwolone pola eksploatacji i stawkę wynagrodzenia, ustaloną w oparciu o Tabelę Wynagrodzeń Autorskich, jednolitą dla wszystkich użytkowników w całej Polsce. Licencja upoważnia do korzystania z utworów w określony sposób, na określonych polach eksploatacji, przez określony czas. (...) dzięki umowom z zagranicznymi organizacjami zarządzającymi prawami autorskimi, reprezentuje światowy repertuar w zakresie utworów muzycznych, słowno-muzycznych i słownych.

Zgodnie z art. 79 ust. 1 pkt 3b ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych, uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności, a w przypadku gdy naruszenie jest zawinione – trzykrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu.

Odpowiedzialność przewidziana w powyższym artykule jest odpowiedzialnością deliktową z tytułu bezprawnego (bez podstawy ustawowej lub umownej) wkroczenia w cudze prawo wyłączne, ma charakter odszkodowawczy. Podstawową zasadą cywilnej odpowiedzialności odszkodowawczej jest zasada kompensacji, która oznacza, że odszkodowanie powinno ściśle i zarazem w pełni odpowiadać szkodzie, oraz zasada restytucji, wyrażająca się w zakazie wzbogacenia poszkodowanego przez świadczenie odszkodowawcze. Prewencyjne i represyjne funkcje odszkodowania mają znaczenie uboczne, a jeśli są w ograniczonym zakresie dopuszczane, to dotyczą jedynie odpowiedzialności opartej

na zasadzie winy. W rozważanym w sprawie wypadku chodzi o taką właśnie odpowiedzialność, gdyż roszczenie o zapłatę trzykrotnej wartości stosownego wynagrodzenia zostało uwzględnione po stwierdzeniu winy naruszcyciela. Przepis nie wymaga natomiast wykazania wysokości poniesionego uszczerbku, gdyż przewiduje odszkodowanie ryczałtowe, ustalone na podstawie zobiektywizowanego miernika szkody. Jest to odszkodowanie należne od tego, kto bezprawnie i w sposób zawiniony naruszył prawo wyłączne. Ograniczenie go do równowartości hipotetycznego wynagrodzenia (jak tego chciała pozwana) oznaczałoby, że sytuacja naruszcyciela ostatecznie nie różniłaby się od położenia tego, kto korzystał z cudzego prawa na podstawie umowy. Odszkodowanie ryczałtowe stanowi alternatywę w stosunku do odszkodowania na zasadach ogólnych i umożliwia uzyskanie rekompensaty z uniknięciem trudności dowodowych. Treść przepisu nie pozostawia wątpliwości, że uprawniony może żądać tego odszkodowania, udowodniwszy naruszenie autorskiego prawa majątkowego, zawinienie naruszcyciela oraz wykazawszy - jako podstawę obliczenia odszkodowania według kryterium sprecyzowanego ustawowo - wynagrodzenie, które w chwili dochodzenia roszczenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu. Zważywszy, że odszkodowanie ryczałtowe powinno uwzględniać wszystkie aspekty naruszenia, suma opłat licencyjnych wyznacza minimum takiego odszkodowania.

Pozwana twierdziła, że podejmowała kroki zmierzające do zawarcia umowy, do czego nie doszło z przyczyn leżących po stronie powodowej. Argumentacja ta jest chybiona, zresztą starania pozwanej ograniczyły się do wysłania wiadomości elektronicznej w dniu 23 listopada 2012 r., zaś do podpisania umowy licencyjnej doszło dopiero w dniu 4 czerwca 2013 r. z mocą wsteczną od dnia 1 kwietnia 2013 r. Pozwana zupełnie pomija fakt, że strona powodowa już podczas pierwszej kontroli, tj. w dniu 5 listopada 2012 r., zwróciła pozwanej uwagę na konieczność podpisania umowy licencyjnej w terminie do dnia 12 listopada 2012 r. Ponadto strona powodowa w dniu 23 listopada 2012 r. wysłała do pozwanej umowę drogą elektroniczną i pocztową.

Naruszenie zawinione w rozumieniu stosowanego przepisu, to naruszenie popełnione zarówno z winy umyślnej, jak i nieumyślnej. Do stwierdzenia niedbalstwa (winy nieumyślnej) wystarczy, że sprawca przewidywał możliwość wystąpienia szkodliwego skutku, lecz bezpodstawnie przypuszczał, że go uniknie albo że skutku takiego nie przewidział, chociaż mógł i powinien był przewidzieć. W ocenie Sądu, w świetle ustalonych okoliczności można przyjąć co najmniej nieumyślne zawinienie pozwanej. Pozwana zwlekała z podpisaniem umowy licencyjnej od listopada 2012 r. do marca 2013 r. (początek obowiązywania umowy licencyjnej to 1 kwietnia 2013 r.) i w tym czasie kontynuowała publiczne odtwarzanie, udostępnianie utworów słownych, muzycznych i słowno – muzycznych za pomocą urządzeń audio i odbiorników programów telewizyjnych, nie mając do tego podstawy.

Powinnością strony powodowej jest wskazanie i uzasadnienie stawki mającej stanowić podstawę obliczenia stosownego wynagrodzenia, a obowiązkiem sądu jest dokonanie oceny przedstawionych przez obie strony dowodów w celu określenia tego wynagrodzenia jako nieodzownej przesłanki orzeczenia o odszkodowaniu. Strona powodowa wykazała, że kwota dochodzona pozwem wynika z „tabeli stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów za pomocą urządzeń służących do odbioru programów telewizyjnych” (zatwierdzona uchwałą Zarządu Stowarzyszenia (...) w dniu 14 kwietnia 2010 r.) i „tabeli stawek wynagrodzeń autorskich Stowarzyszenia (...) za publiczne odtwarzanie utworów z nośników dźwięku i za pomocą urządzeń służących do odbioru programów radiowych w obiektach gastronomicznych” (zatwierdzona uchwałą Zarządu Stowarzyszenia (...) w dniu 26 marca 2008 r.).

Pozwana J. M. prowadzi restaurację (...), która znajduje się w W..

Wysokość stawki ryczałtowej zależy od rodzaju obiektu gastronomicznego, zaliczanego do jednej z poniższych grup: A – restauracje, kawiarnie, puby, piwiarnie, drink bary, pizzerie i inne podobne obiekty. Restauracja pozwanej znajduje się w miejscowości liczącej ponad 100.000 mieszkańców.

W restauracji tej znajdują się 32 miejsca siedzące. Te dwa parametry uzasadniają przyjęcie stawki ryczałtowej w wysokości 94 zł, która podwyższona jest o 15%,

a zatem stawka wynosi 108 zł – tyle ile obecnie pozwana płaci zgodnie z umową stron z dnia 4 czerwca 2013 r. Strona powodowa dochodzi trzykrotności stosownego wynagrodzenia, o którym mowa była wyżej, za okres pięciu miesięcy, tj. od listopada 2012 r. do marca 2013 r. Trzykrotność stosownego wynagrodzenia za powyższy okres wynosi 1.620 zł. Nie ulega wątpliwości, że w powyższym okresie pozwana nie posiadała licencji, a z punktu widzenia prawa brak licencji jest naruszeniem autorskich praw majątkowych i rodzi odpowiedzialność cywilną.

(...) niewątpliwie miał legitymację czynną do dochodzenia przedmiotowego roszczenia. Należy przy tym zauważyć, że w wypadku powiernictwa typu zarządczego, podmiot zbiorowego zarządzania występuje w pozycji nabywcy autorskich praw majątkowych w zakresie dokonanego powierzenia zbiorowego zarządu i przez czas jego trwania. Wynika to wprost z treści art. 79 ust. 1 cytowanej wyżej ustawy, który operuje pojęciem „uprawniony”. Zbiorowy zarząd prawami autorskimi jest rodzajem usługi świadczonej odpłatnie na rzecz twórców. (...)

w tym zakresie jest profesjonalnym uczestnikiem obrotu rynkowego, który z użytkownikami praw zawiera cywilnoprawne umowy na korzystanie z utworów, a z twórcami tzw. zobowiązania organizacyjne, jeżeli twórca jest członkiem tego stowarzyszenia, lub umowy o powierniczym przeniesieniu na ten podmiot autorskich praw majątkowych, jeżeli uprawniony nie jest jego członkiem.

Nie mogła też budzić wątpliwości legitymacja bierna pozwanej. Strona powodowa wykazała, że pozwana nie posiadała umowy licencyjnej (była to zresztą okoliczność faktyczna niesporna). Pozwana zaś nie wykazała, a ten obowiązek ją obciążał (art. 6 k.c.), że dysponowała stosowną umową licencyjną do korzystania z utworów w określony sposób i na określonych polach eksploatacji.

Powództwo okazało się usprawiedliwione zarówno co do zasady, jak i wysokości. Odsetki należało zasądzić do dnia 4 czerwca 2013 r., gdyż w tym dniu strony podpisały umowę licencyjną, zresztą pozwana nie kwestionowała początkowej daty naliczania odsetek.

O kosztach procesu orzeczono przyjmując, iż pozwana jest stroną przegrywającą sprawę, na podstawie przepisu art. 98 k.p.c. i §6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity – Dz. U. z 2013 r. Nr 461). Na koszty procesu w wysokości 758 zł składa się kwota 81 zł tytułem uiszczonych opłat stosunkowej od pozwu, 600 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 60 zł tytułem kosztów przejazdów do sądu pełnomocnika strony powodowej.

Zgodnie z art. 333§1 pkt 2 k.p.c. Sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego. Skoro pozwana uznała roszczenie do kwoty 540 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2013 r., to Sąd z urzędu nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w zakresie uznanej przez pozwaną części roszczenia.